

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudců JUDr. Jany Záviské a JUDr. Petra Indráčka v právní věci žalobce **Sasanka Accounting s.r.o.** se sídlem Praha 1, Kaprova 14/13, zastoupeného Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem v Brně, Slezská 742/4, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí, **o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.9.2011, č.j. 2173/1.30/11/14.3, o uložení pokuty,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2011, číslo 2173/1.30/11/14.3 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **částku 8.760,- Kč** do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Romana Klimuse, advokáta se sídlem Dělnická 397/39, Brno.

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobci byla uložena za správní delikty na úseku právních předpisů upravující pracovněprávní vztahy včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců pokuta ve výši 750.000,- Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

[2] Žalobce podal proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalobu, kterou považoval napadené rozhodnutí

I. v obecném pojetí:

- a) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, zejména stran odůvodnění naplnění skutkových podstat správních deliktů,
- b) nedostatečně zjištěný skutkový stav neodpovídá subsumpci jednání žalobce pod jednotlivé správní delikty a ani neodráží správní uvážení při ukládání sankci,
- c) za nezákonné stran nesprávné právní kvalifikace správních deliktů,
- d) za nezákonné z titulu závažných vad v řízení zejména před správním orgánem prvního stupně,
- e) za nezákonné z titulu nepřiměřenosti uložené sankce, v kontextu zneužití správního uvážení dle § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s., jejíž výše je zároveň nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

II. v konkrétním pojetí:

- a) k § 141 odst. 1 zákoníku práce - správním orgánem nejsou komentovány skutkové rozpory vyplývající z protokolu příkazu či rozhodnutí a žalobci nebyl dán prostor se k věci vyjádřit, ačkoliv na jednání dne 15.4.2011 navrhl účastník řízení výsledek jednotlivých zaměstnanců, jímž údajně neměla být vyplacena mzda, přičemž u těchto výleších chtěl být účastník řízení přítomen. Tímto postupem bylo zásadně porušeno právo účastníka. Žalobce tvrdí, že všichni zaměstnanci dostali vyplacenou mzdu ve výši, která koresponduje s výší všemi zaměstnanci podepsanou a toto tvrzení prokazuje výplatními sáčky, výplatními páskami, čestným prohlášením a výpověďmi manažerů. Oblastní inspektorát práce (dále jen OIP) se zcela jednoznačně a tendenčně ztotožnil s rozpornými informacemi zaměstnanců, přičemž tito zaměstnanci vždy pouze tvrdili ony rozporné skutečnosti a nikdy je žádným hodnověrným způsobem neprokazovali,
- b) k § 38 odst. 1 písm. a) zákoníku práce – správní orgán formuloval porušení zákona striktně formalisticky, bez reálného zhodnocení účelu uvedené právní úpravy.[

Navrhl zrušit napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a uložit povinnost žalovanému zaplatit žalobci náklady řízení, jak budou určeny soudem, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni č.j. 2424/8674/31/6.33/10/15.2/28 ze dne 22.6.2011 potvrdil. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí o uložení pokuty bylo vydáno za spáchané správní delikty, které byly zjištěny v souvislosti s kontrolou provedenou u účastníka řízení, která byla provedena podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu stanoveném § 3 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, ve dnech 13.7., 20.7., 7.9., 15.9., 4.11. a 8.11.2010 na adrese P., B. 2807/69. Výsledky kontroly jsou shrnuty v protokolu ze dne 12.11.2010 čj.

2424/8674/31/6.33/10/15.2/14, ten byl projednán se zástupcem účastníka řízení, byl předán stejnopis a účastník požádal o přezkoumání protokolu dle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce (dále jen ZIP). Účastník řízení dále podal i námitky proti vyrozumění o výsledku přezkoumání protokolu dle § 41 odst. 2 ZIP. Rozhodnutí o námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu ze dne 13.1.2011 bylo doručeno 18.1.2011 a tím protokol o výsledku kontroly je považován za řádně vypořádaný. Podle závěru tohoto protokolu účastník řízení jako zaměstnavatel 1) nesplnil povinnost danou ustanovením § 141 zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, když tam uvedeným zaměstnancům (8 zaměstnanců) nevyplatil část mzdy za vykonanou práci. 2) nesplnil povinnost danou ustanovením § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., když tam uvedeným zaměstnancům (8 osob) v kontrolovaném období od listopadu 2009 do září 2010 nepřiděloval práci v rozsahu sjednaném v příslušných pracovních smlouvách, ale jen v minimálním rozsahu, a to maximálně na 2 hodiny měsíčně. Tímto jednáním se dopustil správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr dle § 25 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb. Dne 13.1.2011 Oblastní inspektorát práce vydal opatření k odstranění nedostatků ve lhůtě do 27.1.2011. Písemná zpráva o učiněných opatřeních ze dne 27.1.2011 byla doručena 1.2.2011 a dne 7.2.2011 obdržel doplnění směrnic. Oblastní inspektorát práce vydaným příkazem podle § 150 správního řádu, č.j. 2424/8674/31/6.33/10/15.2/21 z 15.3.2011 uznal účastníka řízení vinným ze spáchání správních deliktů na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) ZIP a na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle § 25 odst. 1 ZIP a uložil účastníku řízení pokutu podle § 25 odst. 2 a § 26 odst. 2 písm. c) ZIP ve výši 750.000,- Kč, spolu s povinností uhradit ve smyslu ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Příkaz byl účastníku řízení doručen dne 16.3.2011 a účastník řízení podal v zákonem stanovené lhůtě dne 18.3.2011, oblastnímu inspektorátu práce doručeno 25.3.2011, evidováno pod č.j. 1280/6.33/11, odpor, který nebyl odůvodněn. Oblastní inspektorát práce pokračoval ve správním řízení a neshledal podstatné skutečnosti a důkazy, které by odůvodňovaly změnu stanoviska a vydal své rozhodnutí o uložení pokuty. K odvolání odvolací orgán přezkoumal dle § 89 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání předcházelo s právními předpisy. Zhodnotil veškerý shromážděný důkazní materiál a dospěl ke stejnému právnímu uvážení jako oblastní inspektorát práce. K námitkám v odvolání uvedených uvedl, že prvostupňový orgán postupoval s dikcí ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, neprovedl výslech svědků - dotčených zaměstnanců v jeho přítomnosti, z důvodu, že inspektorka provedla s devíti svéprávnými osobami záznamy o poskytnutí informace, což je založeno v kontrolním spise a tyto osoby záznamy podepsaly. Získat vyjádření dotčených občanů bylo dosti obtížné, protože se obávali skutečnosti, že už je zaměstnavatel nezaměstná a mnozí z nich žádali, aby jejich výpovědi zůstaly utajeny. Nutno zdůraznit, že zaměstnanci účastníka řízení jsou osoby se ZTP, často obtížně mobilní.

Všichni zaměstnanci účastníka řízení byli pod silným tlakem, což dokazují i zvláštní ujednání v pracovních smlouvách těchto zaměstnanců : „zaměstnanec je tímto zavazuje, že bude zachovávat mlčenlivost o výši mzdového výměru, a to jak aktuálního, tak veškerých dřívějších. V případě porušení této povinnosti, jde o porušení zvlášť hrubým způsobem. Smluvní strany sjednávají smluvní pokuta za toto porušení ve výši 4násobku hrubé mzdy...“. Devět provedených záznamů o poskytnutí informace se jeví odvolacímu orgánu jako dostatečný počet. Odvolací orgán nesdílí námitku o likvidační uložené sankci, když horní hranice výše pokuty u právního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 2 písm. c) ZIP je 2,000.000,- Kč a na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr 300.000,- Kč. Vzhledem k předmětu porušeného veřejného zájmu uložená sankce musí naplňovat funkci represivní i preventivní. Pokuta musí být uložena alespoň ve výši, aby splnila účel správního trestání – tj. odrazení jak samotného účastníka řízení, tak i další nositele stejných povinností, od nezákonného postupu. Společenskou nebezpečnost tohoto správního deliktu kvalifikuje odvolací orgán tak, že se účastník řízení na úseku odměňování dopustil správního deliktu u více zaměstnanců, čímž krátil základní zákonná práva dotčených zaměstnanců na spravedlivou odměnu za vykonanou práci. Takové jednání účastníka řízení jako zaměstnavatele mělo poškozující dopad do finanční a sociální situace dotčených zaměstnanců. K námitce účastníka řízení, odvolací orgán dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2005, sp. zn. 1Afs 50/2005: „...Povinnost k sankčnímu plnění je vždy pocítována tíživě, ovšem i to je projevem jejího preventivního a represivního účinku...“. Jak vyplývá z předložených účetních podkladů, obrát účastníka řízení činil v roce 2010 18,5 milionů Kč, z toho byly mzdové náklady 13 mil. Kč (pokryto dotacemi státu – příspěvek na zaměstnání osob se ZTP), další výnosy ve výši 17 mil. Kč. Jestliže jsou další výnosy 17 mil. Kč nelze uloženou sankci hodnotit jako likvidační. Při posouzení a schválení výše pokuty odvolací orgán v neposlední řadě odkazuje na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, který je ve své rozhodovací praxi vázán: „Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případě, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Tato uložená pokuta, s přihlédnutím k okolnostem daného případu, je pak v souladu s rozhodovací činností orgánů inspekce práce.

[4] Žalovaný k žalobě se vyjádřil dne 4.4.2012 a uvedl, že pokud se jedná o žalobní námitky – nevyplacení části mzdy zaměstnanci, správní orgán zhodnotil a posuzoval veškeré důkazy ve spise obsažené. K námitce, že OIP neprovedl výslechy svědků – dotčených zaměstnanců v přítomnosti účastníka řízení uvádí, že se jedná o osoby se ZTP, často jen obtížně mobilních. Inspektorka OIP jejich výpovědi řádně zaznamenala, svéprávné osoby bez omezení způsobilosti své výpovědi podepsaly. Účastník řízení chtěl využít svého „silnějšího“ postavení ve vztahu ke svým zaměstnancům. Jednoznačně

všichni zaměstnanci byli pod silným tlakem účastníka řízení (někdy již jako bývalého zaměstnavatele), který se je snažil ovlivňovat psychickým nátlakem s využitím zvláštních ujednání dohodnutých v pracovních smlouvách těchto zaměstnanců – část III – „zaměstnanec se tímto zavazuje, že bude zachovávat mlčenlivost o výši mzdového výměru a to jak aktuálního tak veškerých dřívějších. V případě porušení této povinnosti, jde o porušení povinnosti zvlášť hrubým způsobem. Smluvní strany sjednávají smluvní pokutu za toto porušení ve výši 4násobku hrubé mzdy...“. Získat vyjádření dotčených občanů bylo dosti obtížné, protože jim bylo vyhrožováno, že příště už je nikdo nezaměstná apod. Po zahájení správního řízení s účastníkem řízení, jeho zástupci jednotlivé osoby objížděli a údajně jim dopláceli dlužné částky. Poté navrhovali jejich výsledky ve správním řízení. K žalobní námitky o diskriminaci zaměstnanců uvedl ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí, že přidělování práce dotčeným zaměstnancům v minimálním až nicotném rozsahu, místo sjednaného rozsahu v pracovních smlouvách, velmi negativně působilo na sebevědomí občanů se zdravotním postižením, když nenaplnilo jejich očekávání z uzavřené pracovní smlouvy a omezovalo je v uplatnění jejich pracovních možností a schopností. Takové jednání účastníka řízení jako zaměstnavatele zpochybňuje samotný smysl uzavření pracovního poměru, když tento nenaplňoval svůj účel ani v jednom ze základních znaků – výkon práce za dohodnutou odměnu. Takové jednání účastníka řízení porušuje veřejný a státem pozitivně podporovaný zájem začlenit osoby se zdravotním postižením do pracovního procesu, najít pro ně uplatnění v plnohodnotných pracovněprávních vztazích. Jak vyplývá z výpovědí zaměstnanců účastníka řízení, tito rozhodně nepovažovali svůj pracovní poměr za „bezproblémový a s hladkým průběhem“. Z výše uvedeného lze dovodit, že cílem účastníka řízení nebylo zajistit plnohodnotný pracovněprávní vztah se zaměstnanci, ale získat finanční částky jako zaměstnavatel osob se zdravotním postižením – tj. příspěvek státu dle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, kdy stát tímto příspěvkem podporuje zaměstnávání osob se zdravotním postižením jako pozitivní opatření, eliminující zvýšené náklady či větší riziko spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Tento příspěvek byl poskytován účastníku řízení měsíčně ve výši skutečně (tj. účastníkem řízení v účetnictví vykazovaných) vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance v pracovním poměru, který byl osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které účastník řízení jako zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 8.000,- Kč (na 1 zaměstnance, osobu se zdravotním postižením). Navrhl žalobu zamítnout.

[5] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[6] Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj provedl ve dnech 13.7.2010, 20.7.2010, 7.9.2010, 15.9.2010, 4.11.2010 a 8.11.2010 u žalobce na adrese P., B. 2807/69 a na adrese inspektorátu práce dne 12.11.2010 kontrolu, o které byl dne 12.11.2010 sepsán protokol. Předmětem kontroly bylo zjištění, zda kontrolovaný subjekt dodržuje povinnosti zaměstnavatele vyplývající mu ze zákoníku práce v období listopad 2009 až září 2010. Podle protokolu o kontrole se za kontrolovanou osobu kontroly zúčastnili jednatel společnosti, externí účetní a dále osoba pověřená k jednání na základě plné moci; kontrolní zjištění byla učiněna na základě zjištěného reálného stavu a na základě předložených dokladů, přičemž protokol obsahuje výčet vyžádaných a předložených dokladů, pracovněprávní doklady zaměstnanců, dohody, mzdové listy za rok 2010 zaměstnanců, seznam vyžádaných a nepředložených dokladů a dále vycházel ze „záznamů o poskytnutí informací“, které poskytli někteří zaměstnanci, konkrétně v počtu 8 osob. Kontrolou byly zjištěny nedostatky v plnění povinností dle § 141 odst. 1 zákoníku práce tím, že zaměstnavatel nevyplácel pracovníkům konkrétně uvedeným v protokolu část mzdy za vykonanou práci za kontrolované období listopad 2009 až září 2010 (rozpor mezi sjednanou výší, zaměstnavatelem vykazovaných částkách ve mzdových listech, na výplatních sáčkách, výplatních lístcích a mezi čestným prohlášením zaměstnanců), dále ust. § 38 odst. 1 písm. a) zákoníku práce tím, že jako zaměstnavatel nepřiděloval zaměstnancům konkrétně uvedeným v protokolu práci v rozsahu sjednaném v příslušných pracovních smlouvách, § 313 odst. 1 zákoníku práce tím, že nevydal zaměstnancům konkrétně uvedeným v protokolu při skončení pracovního poměru písemné potvrzení o zaměstnání, § 32 zákoníku práce tím, že u zaměstnanců v protokole konkrétně uvedených nezajistil před uzavřením pracovní smlouvy provedení vstupní lékařské prohlídky, § 37 odst. 5 zákoníku práce tím, že zaměstnance konkrétně uvedené v protokolu při nástupu do práce neseznámil s předpisy ke zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ust. § 37 odst. 1 písm. f) zákoníku práce tím, že písemně neinformoval jednu zaměstnankyni o výši mzdy a § 50 odst. 1 zákoníku práce tím, že nedoručil písemnou výpověď dle ust. § 52 odst. c) zákoníku práce jedné zaměstnankyni. Žalobce dne 19.11.2010 požádal o přezkoumání protokolu, což bylo inspektorkou OIP realizováno dne 8.12.2010. Následně žalobce využil svého práva podat námitky proti přezkoumání protokolu a dne 13.1.2011 bylo OIP vydáno rozhodnutí o námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu se závěrem, že tyto se zamítají a téhož dne OIP vydal i opatření o uložení povinnosti odstranit nedostatky uvedené v protokolu. Následně žalobce dne 1.2.2011 a 7.2.2011 předložil zprávu o učiněných opatřeních. Dne 15.3.2011 byl OIP vydán příkaz o uložení pokuty ve výši 750.000,- Kč plus 1.000,- Kč nákladů řízení za nesplnění povinnosti danou ustanovením § 141 odst. 1 a ust. § 38 odst. 1 písm. a) zákoníku práce. Žalobce dne 25.3.2011 podal vůči příkazu odpor, který doplnil dne 4.4.2011 a dne 15.4.2011 proběhlo ústní jednání v sídle Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj za účelem projednání odporu proti příkazu, kterého se zúčastnil právní zástupce žalobce. V následném průběhu řízení žalobce předložil doplnění dokazování a dne

22.6.2011 bylo vydáno rozhodnutí o spáchání deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr dle § 25 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb. s uložením pokuty ve výši 750.000,- Kč plus povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. K odvolání ze dne 8.7.2011 proti tomuto rozhodnutí bylo řízení ukončeno vydáním rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního řízení. Žalobce v odvolání ze dne 8.7.2011 k porušení ust. § 141 odst. 1 zákoníku práce namítl, že mu nebyla dána možnost se k dané věci vyjádřit, ačkoli na jednání dne 15.4.2011 navrhl výslech jednotlivých pracovníků, jímž údajně neměla být vyplacena mzda, přičemž u těchto výslechů chtěl být přítomen; zamítnutím tohoto důkazu bylo zásadně porušeno jeho právo klást doplňující otázky jednotlivým zaměstnancům stran vyplacených mezd. Dále uvedl, že bezezbytku všichni zaměstnanci dostali vyplacenou mzdu ve výši, která koresponduje s výši všemi zaměstnanci podepsanou a toto tvrzení prokazuje výplatními sáčky, výplatními páskami, čestným prohlášením a výpověďmi manažerů střediska či statutárních orgánů společnosti.

[7] Jako důvodnou vyhodnotil krajský soud žalobní námitku, uvedenou v odst. [2] tohoto rozsudku pod bodem I. d) a II. a).

[8] Soud nespatřuje pochybení v tom, že žalovaná vycházela z kontrolních zjištění; podklady, které si obstarala při kontrole, jí totiž umožnily vytvořit si komplexní obraz o činnosti žalobce; o rozsahu kontrolních zjištění dostatečně vypovídá seznam podkladů dokládajících kontrolní zjištění, který je součástí protokolu o kontrole. S odkazem na judikaturu (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, sp. zn. 7A 59/99, rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4As 21/2007-80) je však nutno rozlišovat mezi kontrolou jako specifickým postupem, při kterém se uplatňují zvláštní pravidla podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a navazujícím řízením o správním deliktu, v němž již má správní orgán postupovat podle obecných pravidel o dokazování stanovených ve správním řádu.

[9] Krajský soud pochybení žalované spatřuje v tom, že ve správním řízení, kdy rozhodovala o deliktu a pokutě, nevyslechla osoby, které podaly v rámci kontroly *vysvětlení*, jako svědky. Soud pro posouzení věci v souladu s dosavadní judikaturou (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30.8.2001, č.j. 7 A 59/99-45, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2008, č.j. 4As 21/2007-80, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2012, č.j. 4Ads 177/2011-120) uvádí, že záznam o podaném vysvětlení při výkonu kontroly, tedy ještě v období před zahájením správního řízení, nemůže obstát jako důkazní prostředek, není-li osoba, která podala vysvětlení, slyšena ve správním řízení jako svědek. Z uvedeného v odstavci [6] tohoto rozsudku, je zřejmé, že správní orgány vycházely při zjišťování skutkového stavu z protokolu o výsledku kontroly na úseku právních předpisů upravující pracovněprávní vztahy včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců, přičemž

rozhodnutí správního orgánu bylo postaveno na protokolu o výsledku kontroly, který se odvolával na záznamy o poskytnutí informací zaměstnanci, bez toho, že by v řízení ve věci uložení pokuty za spáchání správního deliktu prováděl výslech svědků, byť navíc toto bylo i ze strany žalobce navrhováno. Žalovaná si byla vědoma toho, že osoby, které „poskytly informace“ nebyly slyšeny jako svědci (str. 13 napadeného rozhodnutí), což odůvodnila obavou těchto osob o ztrátu zaměstnání, budou-li svědčit proti svému zaměstnavateli, avšak tento ochranný přístup žalované nelze podřadit k důvodům uvedeným v ust. § 55 správního řádu, pro který lze odepřít svědeckou výpověď.

[10] S ohledem na důvody zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného se soud dále blíže již nezabýval dalšími žalobními body, kdy toto posouzení by nemohlo mít vliv na rozhodnutí ve věci.

[11] Z důvodu, výše uvedeného, tj. že žalovaná důsledně nerozlišila řízení o kontrole a následné řízení o uložení sankce, byť podkladem pro zahájení řízení byly výsledky kontroly provedené v předchozím samostatném kontrolním řízení a neprovedl dokazování výsledkem svědků, krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. bez nařízení jednání pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, kdy současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení, ve kterém je vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z plného procesního úspěchu žalobce, kterému tak vůči žalovanému vzniklo právo na náhradu důvodně v řízení vynaložených nákladů (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Tyto náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši **3.000,- Kč**, odměna advokáta ve výši **4.200,- Kč** [2 úkony právní služby po 2.100,- Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – 1. příprava a převzetí věci, 2. sepsání žaloby], paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300,- Kč za úkon právní služby (§ 13 odst. 3 cit. vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) při celkem dvou úkonech ve **výši 600,- Kč** a dále 20% DPH v částce **960,- Kč**. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou

vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 24. září 2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
předsedkyně senátu